

delelse om at tilsige dig til at møde, hvad du skal, ved jeg ikke“. Da Mortensen nu hverken havde Tid eller Lejlighed eller Lyst til at rejse den lange Vej og ikke vidste, hvorfor han skulde møde, saa blev han hjemme. Men allerede Dagen efter blev han afhentet af Politiet og blev indsat i Hullet og maatte sidde der til Dagen efter. Saa kom han endelig frem for Forhørsdommeren, Herredsfoged Andersen i Nørresundby, der spurgte ham, hvor han opbevarede nogle af sine Redskaber, et Spørgsmaal, han havde faaet besvaret for et helt Aar siden, men det havde Herredsfogeden glemt at notere. Altsaa, fordi Mortensen ikke var mødt efter Herredsfogedens Befaling paa Sognefogedens Tilsigelse blev han puttet i Hullet og maatte sidde der i omtrent 24 Timer. Jeg kender ikke Loven bedre, end at det er en ulovlig Handling at tilsige Folk paa den Maade og saa uden videre lade dem anholde, naar de ikke møde. Ligeledes er det ulovligt, naar Herredsfoged Andersen, efter at baade Overretsdømmen og Højesteretsdommen ere faldne, alligevel beholder en af Mortensens 27 Ruser paa Herredskontoret. Jeg bemærkede før, at han tog en af Ruserne med sig, da han den 1ste Oktober 1896 afholdt Forhør paa „Havørnen“. Denne Ruse er først bleven udleveret nu for nylig, i August tror jeg det var, skønt Overretsdømmen sagde, at han skulde udlevere den allerede i Fjor, og Højesteretsdommen sagde, at Ruserne vare ganske lovlige allesammen. Jeg mener, at den skulde have været udleveret for længe siden. Imidlertid viste det sig altsaa, at denne Ruse, som han havde liggende paa Herredskontoret i 3½ Aar, kunde staa for Kritik ved en Eftermaaling, idet den nu er udleveret til Mortensen, og den staaer den Dag i Dag i Limfjorden, hvor enhver kan se den, der har Lyst til det . . . (*Bluhme*: Lad hele Rigsdagen se den.) . . . Ja, det var ikke for meget, da den nu maa have nogen historisk Betydning.

Jeg har fremdraget Sagen, fordi jeg mener, at den vedkommer Offentligheden, og fordi jeg ønsker, at der bliver lagt Baand paa Øvrighedens alt for store Iver til at komme Folk til Livs paa en ulovlig Maade. Naar der spørges om Grunden til, at Herredsfoged Andersen og Kontrollør Bloch have brugt denne Fremgangsmaade over for Fisker Mortensen, saa er der en Mand, der meddelte mig, at han troede, at Grunden var den, at Mortensen ikke havde taget Hatten dybt nok af for dem,

om det er Tilfældet, ved jeg ikke, men selv om saa var, har ingen Ret til at træde Loven under Fødder og handle imod dens Anordninger. Der blev i Gaar talt smukke Ord om Agtelse for Loven og for Øvrigheden, og at Øvrigheden kun var Lovens Tjener, det er rigtigt, men det er paa en meget daarlig Maade, Herredsfoged Andersen har tjent Loven eller respekteret den; han kunde ikke være uvidende om, at det var ulovlige Handlinger, han foretog sig i flere Tilfælde ved denne Sag. Det er faldet i min Lod at leve i en Jurisdiktion, hvor Herredsfogeden og hans Fuldmægtige ingen Agtelse havde for Loven, og det var klart, hvilken Indflydelse det havde paa Befolkningen i den Tid. Det vilde være uheldigt, om saadanne Forhold skulde flyttes med til Kjær Herred, hvor Øvrigheden nu er repræsenteret af Herredsfoged Andersen. Det vilde være saare uheldigt, om Befolkningen i Kjær Herred skulde staa med den Bevidsthed, at der vel var en Del i deres Midte, der ikke respekterede Loven, som de burde, men at den, der mindst respekterer Loven, var deres Herredsfoged. Saadanne Anskuelser vilde komme til at demoralisere Befolkningen.

Hermed skal jeg slutte. Jeg har fremdraget Sagen ikke just for Mortensens Skyld, men for Fiskernes Skyld i Almindelighed. Vi have Tusinder af Medborgere i Landet, som paa en højst vanskelig, ofte farefuld Maade hente deres Livsfornödenheder fra Havet, og der er ingen i denne Sal, der ønsker, at disse Folk skulle forulempes og forurettes. Hvor Loven giver Autoriteterne Medhold, er det rigtigt, at de ere paa deres Post; men at Fiskerne her ere behandlede paa en ulovlig Maade, er der Kendsgerninger nok for, det viser Højesteretsdommen, og det er, for at den Slags Ting ikke skal gentage sig, at jeg har fremdraget Sagen og søgt at bevise, at Autoriteterne ofte ganske uden for Loven søge at forulempe Folk, og have disse saa ikke Mod og Rygrad nok til at søge deres Ret paa højere Steder, blive de let fuldstændig ruinerede. Jeg ønsker altsaa, at den højtærede Justitsminister vil se Andersen lidt efter i Sømmene, om han har flere Sager som den, jeg har fremdraget, og jeg ønsker, at den højtærede Landbrugsminister vil gøre, hvad han kan, for at skaffe den Mand Opfejning, som har lidt en saa stor Tort og et saa stort Næringstab ved Autoriteternes Fremgangsmaade.